

מסמך 155

מסמך 155

מנוסה דרך צפון הגליל

זמן קצר לאחר שישוע והעשרים-וארבעה עגנו בכורסי ביום ראשון עתיר המאורעות הזה, הם יצאו מעט צפונה ובילו את הלילה בפארק יפהפה השוכן מדרום לבית צידה-יוליאס. הם הכירו היטב את מקום החנייה הזה משום שהם בילו בו בעבר. לפני שהם פרשו לשנת הלילה, קיבץ המאסטר את חסידיו סביבו ודן עמם במסע המתוכנן דרך הבשן וצפון הגליל אל החוף הפיניקי.

1. למה רגשו גויים?

אמר ישוע: "זכרו כולכם את אשר אמר סופר תהילים על הזמנים האלה, 'למה רגשו גויים וקלאומים יתגו ריק? יתצבו מלכי-אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נֹסְדוּ יָחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחוֹ לְאִמּוֹר, נִתְּץ אֲסוּר־רַחֲמִים וּנְבַתָּ חֲבִלִי הָאֱהָבָה'."

"ביום הזה מתגשמת הנבואה הזו לפני עיניכם. אבל לפי שסופר תהילים טעה באשר לעבודתו של בן האדם על-פני הארץ, לא תראו בהתגשמות יתר נבואתו. מלכותי מבוססת על אהבה, מטיפה לרחמים ומכוננת תוך שירות נטול אנוכיות. לא יושב אבי בשמים וישחק למו. לא ידבר אלימו באפו. אמת בהבטחה כי לבנו נתונים הגויים (והלכה למעשה, אחיו הבורים אשר טרם למדו). ואני אקבל את הגויים בזרועות פתוחות, ברחמים ובאהבה. ועל-אף הכתוב, למצער, כי הבן 'יָרַעַם בְּשֶׁבֶט בְּרָזָל וּכְכִלִי יוֹצֵר יִנְפָצֵם', תהא כל האהבה הזו מנת חלקם של הגויים. סופר תהילים האץ בכך 'לעבוד את יהוה ביראה' – ואילו אני מזמין אתכם לרכוש באמונה את מקומכם כבנים לאלוהים; הוא מצווה עליכם לשמוח ברעדה; אני מזמין אתכם לשמוח בבטחה. הוא אומר 'נִשְׁקוּ בְּרָ, פֶן יִאָנֵף וְתִאָבְדוּ דֶּרֶךְ כִּי יִבְעַר כְּמַעַט אָפוּ'. אך אתם אשר חייתם עמי, יודעים היטב שלא דרך כעס וזעם תתבסס מלכות האלוהים בלב האדם. ואף-על-פי-כן, אכן זכה סופר תהילים להצצה של אור האמת בשעה שאמר באחרית דבריו: 'אֲשֶׁרִי כָל חוֹסֵי בּו'."

ישוע המשיך ללמד את העשרים-וארבעה, ואמר: "הגויים אשר מתרגשים עלינו צודקים במידת-מה. בגלל שהחזון שלהם קטן וצר, הם מסוגלים למקד את האנרגיות שלהם בהתלהבות. הם יכולים פחות-או-יותר לראות את המטרה בעין; ולפיכך הם מתאמצים ופועלים מתוך אומץ ויעילות. אתם, אשר הכרזתם על כניסתכם אל מלכות השמים, מתחבטים יותר מדי ועמומים יותר מדי באופן שבו אתם מלמדים. הגויים חותרים הישר אל המטרה; ואילו אתם לוקים יותר מדי בכמיהה כרונית. אם תבקשו להיכנס אל המלכות, למה שלא תסתערו עליה ברוח, ממש כשם שהגויים צרים על עיר אשר אותה הם מבקשים לכבוש? מי אשר השירות שלו כולל בעיקר חרטה על העבר, יללות על ההווה ותקווה חסרת-תוחלת באשר לעתיד, כמעט שאינו ראוי למלכות. למה רגשו גויים? לפי שאינם יודעים את האמת. ומדוע קמלים אתם בכמיהה חסרת התוחלת? לפי שאינכם מצייתים לאמת. חדלו מן הכמיהה המיותרת, וצאו לעשות באומץ את אשר נדרש לעשותו בכדי לכוון את המלכות.

"בכל אשר אתם עושים, אל תהיו חד-צדדיים ואל תהיו מומחים גדולים. הפרושים אשר מבקשים להשמידו אכן סבורים כי הם פועלים בשירות האל. המסורת צמצמה אותם כל-כך, עד כדי שהם התעוורו מן הדעות הקדומות והתקשחו מן הפחדים. חישבו למשל על היוונים, אשר להם מדע נטול דת, בעוד שליהודים דת נטולת מדע. וכאשר אדם מובל בשגגה לקבל אמת מפוררת וצרה, תקוותם היחידה לגאולה היא להפוך להיות מתואמים-בְּאִמָּת – מומרים.

"הרשו לי להכריז בהטעמה על האמת הנצחית הזו: אם הודות להיותכם מתואמים-באמת, תלמדו להוות בחיכם דוגמה לצדיקות התמימה והיפהפייה הזו, יבקשו אחיכם אחרים כדי להשיג את אשר השגתם. השיעור שבו מבקשי-אמת יימשכו אליכם מייצג את השיעור שבו ניחנתם אתם באמת, את מידת צדיקותכם. השיעור שבו אתם נדרשים להביא את המסר אל האנשים, מעיד במידת-מה על שיעור כישלונכם לחיות חיים של מלאות ושל צדיקות, חיים מתואמים-באמת."

והמאסטר לימד את שליחיו ואת האוונגליסטים דברים רבים נוספים בטרם הם נפרדו ממנו בברכת לילה טוב והניחו את ראשיהם על הכר.

2. האוונגליסטים בכורים

בבוקר יום שני, ה-23 במאי, הנחה ישוע את פטרוס ללכת אל כורים עם שנים-עשר האוונגליסטים, בעוד שהוא והאחד-עשר יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי דרך הירדן עד לדרך שחיברה בין דמשק לכפר נחום, משם צפון-מזרחה להצטלבות שבינה לבין הדרך לקיסריה-פיליפי ומשם עד לתוככי העיר עצמה, שבה הם שהו ולימדו במשך שבועיים. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, ה-24 במאי.

פטרוס והאוונגליסטים שהו בכורים במשך שבועיים, שם הם הטיפו לבשורת המלכות באזורי חבורה קטנה אך כנה של מאמינים. ואולם, הם לא הצליחו להמיר מאמינים חדשים רבים. מכל ערי הגליל, כורים הייתה זו אשר הניבה את הדל שביבולי הנשמות עבור המלכות. בהתאם להוראותיו של פטרוס, דיברו האוונגליסטים פחות בענייני ריפוי – הנושאים הפיזיים – והתמקדו ביתר שאת בהטפה ובהוראת האמיתות הרוחניות של מלכות השמים. השבועיים הללו בכורים, אשר היו הקשים ביותר והפחות מוצלחים בקריירה שלהם עד כה, אכן היוו עבור שנים-עשר האוונגליסטים טבילת אש של קושי. והואיל ונמנע מהם העונג שבצירוף נשמות חדשות למלכות, נפנה כל אחד מהם ביתר כנות לבחון את נשמתו שלו ואת התקדמותו בנתיבי הרוח של החיים החדשים.

ביום שלישי, ה-7 ביוני, כאשר נדמה היה שלא נמצאו עוד כאלו המעוניינים להצטרף למלכות, קיבץ פטרוס את עמיתיו ויחדיו הם יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי על-מנת לחבור לישוע ולשליחים. הם הגיעו בסביבות צהרי יום רביעי ובילו את כל הערב בסיפור התנסויותיהם בקרב הבלתי-מאמינים של כורים. במהלך דיוני אותו ערב, ישוע שב והזכיר את המשל על הזורע ולימד אותם דברים רבים באשר למשמעותם של כישלונות, לכאורה, במאמצים אשר אנשים עושים בחיים.

3. בקיסריה-פיליפי

ואף-על-פי שישוע לא פעל בפומבי במשך שהותם בת השבועיים בקרבת קיסריה-פיליפי, השליחים ערכו פגישות ערב שקטות רבות בעיר, ורבים מן המאמינים הגיעו אל המחנה על-מנת לשוחח עם המאסטר. רק מעטים נוספו לשורות המאמינים כתוצאה מן הביקור הזה. ישוע שוחח עם השליחים בכל יום, והם הבחינו בבירור בתחילתו של שלב חדש במלאכת ההטפה למלכות השמים. הם החלו להבין "כי מלכות השמים איננה אכילה ושתיה, כי אם התמקשות השמחה בזהות האדם בן אלוהי."

השהות בקיסריה-פיליפי אכן היוותה ניסיון אמיתי עבור אחד-עשר השליחים; אלה היו שבועיים קשים עבורם. הם היו קרובים לדיכאון והתגעגעו למנת המרץ אשר פטרוס הנלהב נהג להעניק להם מפעם לפעם. באותם ימים, האמונה בישוע והמשך הדבקות בו הייתה אכן הרפתקה אמיתית וכבירה. ואף כי רק מעטים הומרו במהלך השבועיים הללו, הם למדו דברים מועילים רבים מהמפגשים היומיים שלהם עם המאסטר.

מסמך 155

השליחים למדו כי היהודים נתקעו ומתו מבחינה רוחנית משום שגיבשו את האמת לכדי מערכת אמונות; וכי כאשר מנסחים את האמת בדמות קו אדום של התחסדות-עצמית והחרגה, במקום שזו תשמש כתמרור דרך של הנחיה ושל קדמה רוחנית, אזי מאבדת תורה שכזו את עוצמתה היצירתית ואת יכולתה להעניק חיים ולבסוף היא הופכת רק לתורה משומרת ומאובנת.

הם המשיכו ולמדו מישוע כיצד להתבונן באישיות האנושיות במונחים של מה שאפשרי עבורן בזמן ובנצח. הם למדו כי הדרך הטובה ביותר להוביל נשמות רבות אל אהבת האל הבלתי-נראה, הינה ללמד אותן ראשית לאהוב את אחיהן הנראים. ובהקשר הזה, משמעות חדשה נוספה להכרזת המאסטר באשר לשירות נטול אנוכיות לזולת: "מה שְׁעֲשִׂיתֶם לְאֶחָד מֵאֶחֱי הַצִּעִירִים הָאֵלֶּה, לִי עֲשִׂיתֶם."

אחד מן השיעורים הגדולים אשר נלמדו במסגרת השהות בקיסריה נגע למקורותיהן של מסורות דתיות, ולסכנה החמורה הקיימת בשעה שמתירים לתחושות של קדושה להיקשר לדברים של חול, לרעיונות פשוטים או למאורעות היום-יום. באחד מן המפגשים, הם למדו כי דת אמת הינה נאמנותו בלב שלם של האדם לאמונותיו הגבוהות והאמיתיות ביותר.

ישוע הזהיר את מאמיניו כי אם כמיהתם הדתית היא חומרית בלבד, כי אז ככל שהם ידעו יותר על אודות עולם הטבע, כך יקטן בהדרגה המקום עבור מקורם העל-טבעי לכאורה של כל הדברים, והדבר הזה יגרום להם לאבד, בסופו של דבר, את אמונתם באל. עוד הוא לימד כי אם הדת שלהם היא רוחנית, לעולם לא תוכל הקדמה במדעי הטבע להפריע לאמונתם במציאויות הנצח ובערכים אלוהיים.

הם למדו כי כאשר הדת מונעת אך ורק ממניעים רוחניים, היא הופכת את כלל החיים לראויים יותר, ממלאת אותם בתכליות גבוהות, מכבדת אותם בערכים טרנסצנדנטיים, מחייה אותם במניעים נעלים, וכל זאת בזמן שהיא מעניקה לנשמת האדם תקווה נשגבה ומקיימת. דת אמיתית מיועדת להקל על קשיי הקיום; היא משחררת את האמונה ואת האומץ הנדרשים לחיי היום-יום ולשירות זולתני. האמונה מעודדת חיות רוחנית ואת פירות הצדק.

שוב ושוב לימד ישוע את שליחיו כי שום ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן את אובדן המיטב שבדת. ומעולם הוא לא התעייף מלציין באוזני השנים-עשר את הסכנה הגדולה שבקבלת סמלים וטקסים דתיים במקומה של ההתנסות הדתית. את כל חייו על-פני האדמה הוא הקדיש למשימת הפשרת מסורות הדת הקפואות והפיכתן לחירויות הנזילות של היות האדם בן מואר.

4. בדרך לפיניק

בבוקר יום חמישי, ה-9 ביוני, לאחר שקיבלו משליחיו של דוד אשר הגיעו מבית צידה ידיעות על אודות התקדמות המלכות, יצאה קבוצת עשרים וחמישה מורי האמת הללו מקיסריה-פיליפי והחלה את דרכה לעבר החוף הפיניקי. הם הקיפו את אזור הביצות, דרך לוא ועד להצטלבות עם הדרך ממגדל להר הלבנון, ומשם להצטלבות עם הדרך המובילה לצידון, שאליה הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שישי.

בעת שהם עצרו לארוחת הצהריים בצל מדף סלע בסמוך ללוא, נתן ישוע את אחת מן ההרצאות היותר יוצאות-דופן אשר השליחים שמעו בכל השנים אשר חיו לצדו. זמן קצר לאחר שהם התיישבו לבצוע לחם, שאל שמעון פטרוס את ישוע: "מאסטר, לפי שהאב שבשמים יודע כל הוא, ולפי שרוחו הינה המשענת שלנו בכינונה של מלכות השמים על-פני האדמה, מדוע אנחנו נסים מפני איומי אויבינו? מדוע נסרב להתעמת עם אויבי האמת?" אך בטרם החל ישוע להשיב על שאלתו, התפרץ תומאס ושאל: "מאסטר, מאוד הייתי רוצה לדעת מה שגוי בדת של אויבינו מירושלים. מהו

ההבדל האמיתי בין הדת שלהם לבין זו שלנו? מדוע אנחנו כל-כך חלוקים באמונות שלנו, כאשר אנחנו מצהירים כי אנחנו מבקשים לשרת את אותו האל?" וכאשר סיים תומאס לומר את דבריו, אמר ישוע: "אף כי לא אתעלם משאלתו של פטרוס, ואף כי יודע אני עד כמה קל להבין שלא כהלכה את הסיבות שבעטיין החלטתי להימנע לעת הזאת מעימות גלוי עם מנהיגי היהודים, הנני סבור כי יועיל לכם יותר אם אבחר לענות על שאלתו של תומאס. וכן אעשה בשעה שתסיימו את ארוחת הצהריים."

5. הדרשה על הדת האמיתית

וכך ניתן לסכם, במונחים של היום, את האמיתות הבאות אשר נכללו בדרשה הזכורה-לטוב הזו על הדת:

למרות שלדתות העולם מקור כפול – מקור טבעי ומקור של התגלות – בכל רגע נתון ובקרב כל עם נתון ניתן למצוא שלוש צורות מובחנות של מסירות דתית. ואלו הם שלושת המופעים של הדחף הדתי:

1. *דת פרימיטיבית*. הדחף האינסטינקטיבי והטבעי-למחצה לפחד מאנרגיות מסתוריות ולסגוד לכוחות נעלים. זוהי דת שהיא בעיקרה פיזית בטבעה, דת של פחד.

2. *דת הציוויליזציה*. המושגים הדתיים המתקדמים ומנהיגיהם של הגזעים המתורבתים – הדת של הדעת – התיאולוגיה האינטלקטואלית של סמכות המסורת הדתית המבוססת.

3. *דת אמת – דת ההתגלות*. ההתגלות של ערכים על-טבעיים, ההשגה החלקית של מציאויות נצחיות, הצצה אל הטוב ואל היופי של אופיו האינסופי של האב שבשמים – דת הרוח אשר באה לידי ביטוי בהתנסות האנושית.

המאסטר סירב להמעיט בערכה של דת החושים הפיזיים, הדת של פחדים מבוססי אמונות טפלות של האדם בטבע, אך הוא הצר על העובדה שרבות מצורות הסגידה הפרימיטיביות האלה עדיין השתמרו במנהגי הדת של הגזעים האינטליגנטיים יותר של האנושות. ישוע הבהיר כי ההבדל הגדול שבין דת הדעת לבין דת הרוח הוא שאת הראשונה מקיימת הסמכות ההלכתית, ואילו השנייה מבוססת לחלוטין על התנסות אנושית.

ואז נפנה המאסטר להמשך הבהרת האמיתות הבאות ולימודן:

עד אשר יהפכו הגזעים לאינטליגנטיים ביותר ומתורבתים הרבה יותר, עדיין ישתמרו רבים מן הטקסים הילדותיים, מבוססי האמונות הטפלות, אשר כה מאפיינים את מנהגי הדת האבולוציוניים של העמים הפרימיטיביים והמעוכבים. עד אשר המין האנושי יתקדם לרמה שבה מציאויות ההתנסות הרוחנית תוכרנה באופן נרחב יותר, גברים ונשים רבים ימשיכו להעדיף באופן אישי את אותן דתות סמכותיות אשר דורשות אך ורק הסכמה אינטלקטואלית, בניגוד לדת הרוח, אשר דורשת השתתפות פעילה של הדעת ושל הנשמה בהרפתקת האמונה של ההתמודדות עם מציאויות הדת התובעניות של ההתנסות האנושית המתקדמת.

הדרך הקלה למלא את דחף הכמיהה הרוחנית של האדם הינה לקבל את מסורתיה של הדת הסמכותית. דתות הסמכות המבוססות, היציבות והמגובשות מספקות מקלט מוכן לנשמתו המוטרתת והסתורה של האדם, מקלט שאליו תוכל לסור כל אימת שתתקף בפחד ובאי-וודאות. הדבר היחידי שאותו מבקשת דת שכזו ממאמיניה, המחיר שאותו הם יידרשו לשלם על-מנת ליהנות מן הסיפוקים ומן הביטחונות, הינו הסכמה פאסיבית ואינטלקטואלית טהורה.

ובמשך זמן רב עוד יחיו על-פני האדמה אותם יחידים מלאי חשש, פחד והיסוס אשר יעדיפו למצוא נחמה דתית בחיק הדתות הסמכותיות, אף-על-פי שבכך הם יתפשרו על ריבונותה של האישיות, יפחיתו מכבודו של העצמי, ויוותרו לגמרי על זכותם להשתתף בהתנסות האנושית המרגשת ומעוררת ההשראה מכולן: המסע האישי של חיפוש האמת, התרגשות העמידה מול סכנות התגלית האינטלקטואלית, הנחישות לגלות את מציאויות ההתנסות הדתית האישית, הסיפוק העילאי שבתחושת ניצחון האמונה הרוחנית על הספק האינטלקטואלי, שהוא נחלת האדם הנוטל חלק בכנות בהרפתקה העילאית של הקיום האנושי – האדם אשר מבקש את האל, בעצמו וכעצמו, ומוצא אותו.

דת הרוח פירושה מאמץ, מאבק, עימות, אמונה, נחישות, אהבה, נאמנות והתקדמות. דת הדעת – התיאולוגיה של הסמכות – איננה דורשת מן המאמינים אשר הצטרפו לשורותיה אלא מעט מכל המאמץ הזה, אם בכלל. המסורת הינה מקלט בטוח ודרך קלה עבור אותן נשמות מפוחדות ובלתי-מחויבות אשר מתחמקות ממאבקי הרוח ומאי הוודאות המנטאלית אשר כרוכים במסעות האמונה של הרפתקאות נועזות על פני אוקיינוס האמת אשר טרם נתגלתה, בחיפוש אחר חופיהן הרחוקים של מציאויות הרוח, שאותם יש ותגלה דעתו המתקדמת של האדם ושבהם תתנסה נשמתו האנושית המתפתחת.

המשׁיך ישוע ואמר: "מנהיגי הדת בירושלים גיבשו דוקטרינות שונות מטעם מורי המסורת שלהם ומטעם נביאי העבר לכדי מערכת מבוססת של אמונות אינטלקטואליות, היא דת של סמכות. דתות מעין אלה פונות בעיקר אל הדעת. וכעת, אנו עתידים להיכנס לעימות קטלני עם דת זו, לפי שבקרוב נתחיל להטיף בעוז לדת חדשה – דת אשר איננה דת במובן העכשווי של המילה, דת אשר פונה בעיקר אל רוחו האלוהית של אבי השוכנת בדעת האדם; דת אשר שואבת את סמכותה מן הפירות אשר קבלתה מניבה, פירות אשר בוודאי יופיעו בהתנסותם האישית של כל אלו אשר יאמינו באמת ובתמים באמיתות של התייחדות הרוח הגבוהה-יותר הזו."

ישוע הצביע על כל אחד מן העשרים-וארבעה וקרא לכל אחד בשמו, ואמר: "וכעת, מי מכם יעדיף ללכת בדרך הקלה ולדבוק במוסכמותיה של הדת המבוססת והמאובנת אשר עליה מגוננים הפרושים בירושלים, ולא לעמוד בקשיים וברדיפות אשר יהיו מנת חלקם של אלה המטיפים לדרך גאולה טובה יותר לאדם, ובה-בעת להרגיש את הסיפוק של הגילוי בעצמכם את יפי המציאויות של התנסות חיה ואישית באמיתות הנצח וההדר העילאי של מלכות השמים? האם אתם רכים, מפחדים ומבקשים לכם חיים קלים? האם תפחדו להפקיד את עתידכם בידיו של אל האמת, אשר אתם הנכם בניו? האם לא תסמכו על האב, אשר אתם הנכם ילדיו? האם תשובו אל הנתיב הקל של הוודאות ושל היציבות האינטלקטואלית של הדת הסמכותית המסורתית, או שמא תשנסו מותניים ותצעדו עמי קדימה אל אותו עתיד סוער ולא-וודאי שבו נטיף את אמיתות הדת החדשות של הרוח, של מלכות השמים בלב האדם?"

כל עשרים-וארבעה המאזינים שלו קמו על רגליהם והתכוונו לסמל בכך את תשובתם האחודה והנאמנה לבקשה הרגשית הזו, אחת מן הבקשות הרגשיות היחידות אשר ביקש מהם ישוע אי-פעם, אך הוא הרים את ידו, עצר אותם ואמר: "לכו כעת, איש-איש לדרכו, כל אדם לבדו עם האב, ומצאו כל אחד את התשובה הלא-רגשית לשאלתי. ולאחר שתמצאו את ההתכוונות האמיתית והכנה של נשמתכם, דברו עליה בחופשיות ובאומץ עם אבי ועם אביכם, אשר חיי האהבה האינסופיים שלו הינם לאמיתו של דבר הרוח של הדת אשר עליה נטיף."

האוונגליסטים והשליחים הלכו איש-איש לדרכו למשך זמן קצר. מצב רוחם היה מרומם, הדעת שלהם הייתה מלאת השראה ונפשותיהם התרגשו עד מאוד לשמע דבריו של ישוע. אך כאשר קיבץ אותם אנדראס, אמר להם המאסטר רק את זאת: "הבה ונמשיך בדרכנו. אנחנו הולכים

לפיניקי למשך תקופה, ועל כולכם להתפלל לאב ולבקש ממנו להתמיר את רגשות הגוף והדעת לכדי אותה נאמנות מנטאלית גבוהה יותר ואותן התנסויות רוח מספקות יותר."

ובעת שהעשרים-וארבעה המשיכו לצעוד במורד הדרך, הם היו שקטים. אך אז הם החלו לשוחח זה עם זה, ועד לשעה שלוש אחר הצהריים הם לא יכלו עוד להמשיך בדרכם; הם עצרו מלכת, ופטרוס ניגש אל ישוע ואמר: "מאסטר, דברת אלינו מילות חיים ואמת. אנא דבר אלינו עוד; אנו מתחננים בפניך שתמשיך ותדבר אתנו על הנושאים הללו."

6. הדרשה השנייה על הדת

וכך, בעת שהם עצרו בצל בצד הגבעה, המשיך ישוע ללמד על אודות דת הרוח. וזוהי מהות הדברים אשר אמר:

אתם הגעתם מעם אותם אנשים אשר בחרו להסתפק בדת של דעת, אלו אשר כמהים לביטחון ומעדיף את השמרנות. אתם בחרתם להחליף את הוודאות הסמכותית בביטחונות הרוח של האמונה ההרפתקנית והמתקדמת. העזתם למחות כנגד השעבוד האכזר של הדת הממוסדת ולדחות את סמכותן של המסורות הכתובות, אשר נחשבות כעת לדבר האלוהים. אכן, אבינו דיבר מפי משה, אליהו, ישעיהו, עמוס והושע, אך הוא לא פסק מלשלוח דברי אמת אל העולם גם כאשר נביאי-קדם אלו פסקו מלדבר. אבי אינו נושא פני שום גזע, ודברי האמת אשר ניתנים לדור אחד אינם חסרים גם מן הדור אחר. אל תשגו ותחשיבו לאלוהי את מה שהינו אנושי לחלוטין, ואל תיכשלו מלהבחין בדברי האמת אשר אינם מגיעים מפי נביאים מסורתיים, אשר להם כביכול נתונה ההשראה.

קראתי לכם כדי שתיוולדו מחדש, שתיוולדו מן הרוח. קראתי לכם לצאת מחשיכת הסמכות ומנרפות המסורת אל אור ההתעלות של ההכרה באפשרות לגלות בעצמכם את התגלית הגדולה ביותר אשר תוכל נשמה אנושית לגלות – ההתנסות העילאית של מציאת האל בעצמכם, בתוכם, וכשלכם; ולעשות את כל זאת כהתנסות אישית בפועל. וכך תוכלו לקום מן המוות אל החיים, לצאת מסמכות המסורת אל ההתנסות בידעת האל; וכך תצאו מחושך לאור, מאמונת הגזע אשר ירשתם לאמונה אישית אשר הושגה הודות להתנסות ממשית; וכך, תתקדמו מתיאולוגיית הדעת אשר קיבלתם מאבות אבותיכם לדת רוח אמיתית אשר תיבנה בנשמתכם כמתת של נצח.

הדת שלכם תשתנה, ותהפוך מאמונה שכלית פשוטה בסמכות המסורתית להתנסות ממשית באותה אמונה חיה, אשר מסוגלת לתפוש את מציאותו של האל ואת כל הקשור לרוחו האלוהית של האב. דת הדעת כובלת אתכם ללא תקווה אל העבר; דת הרוח מציעה התגלות הולכת וגדלה, ולעולם מזמינה אתכם להמשיך ולעלות להישגים גבוהים וקדושים יותר של אידיאלים רוחניים ושל מציאויות נצחיות.

ואף כי דת הסמכות עשויה להעניק לכם תחושת ביטחון ויציבות בהווה, עבור סיפוק חולף מעין זה תידרשו לשלם במחיר אובדן החירות הרוחנית והדתית שלכם. אבי אינו דורש במחיר הכניסה אל מלכות השמים כי תכריחו את עצמכם להאמין בדברים אשר מבחינה רוחנית הינם דוחים, בלתי-קדושים ושקריים. לא תדרשו לוותר על חוש החמלה, על הצדק ועל האמת שלכם בכניעה למערכת מיושנת של מנהגים וטקסי דת. לעולם תתיר לכם דת הרוח ללכת אחר האמת אל כל מקום אשר אליו תנחה אתכם הרוח. ומי יכול לשפוט – אולי תעניק רוח זו לבני הדור הנוכחי דבר-מה אשר הדורות הקודמים סירבו להאזין לו?

יבושו ויכלמו מורי הדת הכוזבים אשר גוררים נשמות מורעבות בחזרה אל העבר הרחוק והעמום, ושם הם מותירים אותן! וכך, חסרי המזל הללו נידונים לפחד מכל תגלית חדשה, וכן להתבלבל

מכל התגלות של אמת חדשה. הנביא אשר אמר, "יִצְרָר סְמוּךְ תִּצְרַר שְׁלוֹם שְׁלוֹם, כִּי בֶךְ בְּטוֹחַ", לא אמר זאת אך ורק מתוך אמונה שכלית בתיאולוגיה של סמכות. אדם יודע-אמת זה מצא את האל; זה לא היה רק דיבור על אודות האל.

ואני אאיץ בכם לוותר על הנוהג לצטט את נביאי העבר ולהלל את גיבורי ישראל, ובמקום זאת לשאוף להפוך לנביאי החיים של העליון, לגיבורי הרוח של המלכות הקרבה. אכן, ראוי לעיתים להלל את מנהיגי העבר יודעי האל, אך מדוע זה תנהגו כך אגב הקרבת ההתנסות העילאית של הקיום האנושי: את מציאת האל בכוחות עצמכם, ואת ידיעתו בנשמתכם שלכם?

לכל גזע אנושי נקודת מבט שכלית משלו על הקיום האנושי; לפיכך חייבת דת הדעת לדבוק בנקודות המבט הגזעיות השונות האלה. וכך, דתות של סמכות לעולם לא תוכלנה להתאחד. ניתן יהיה להגיע לאחדות של האנושות, לאחוות בני התמותה, אך ורק באמצעות מתת-העל של דת הרוח. ואף כי מוחותיהם של בני הגזעים השונים עשויים להיבדל זה מזה, בתוך כלל האנושות שוכנת אותה רוח אלוהית ונצחית. ניתן יהא להגשים את תקוות האחוה האנושית אך ורק כאשר דת הרוח הנאצלת, המאחדת – דת ההתנסות הרוחנית האישית – תמלא את דתות הדעת השונות של הסמכות ותאפיל עליהן.

דתות הסמכות תוכלנה אך ורק להפריד בין בני האדם ולהציב אותם לעימות מצפוני אלה מול אלה; דת הרוח תגרום בהדרגה לבני האדם להתקרב אלה אל אלה ולפתח בקרבם הבנה אוהדת לזולת. דתות הסמכות דורשות אחידות באמונה, כזו שלא ניתן להגשים בעולם במצבו הנוכחי. דת הרוח מבקשת אך ורק אחדות בהתנסות – אחידות ביעוד – והיא מפנה את מלוא המקום למגוון של אמונות. דת הרוח מבקשת אך ורק אחידות בתובנה, ולא אחידות בנקודות ההשקפה ובתחזיות. דת הרוח איננה דורשת אחידות בנקודות ההשקפה השכליות, רק אחידות ברגשות הרוחניים. דתות הסמכות מתגבשות לכדי מערכות אמונה נטולות-חיים; דת הרוח צומחת לכדי שמחה וחירות אשר הולכות ומתעצמות מתוך מעשים נאצלים של שירות אוהב ושל סעד רחום.

אך הישמרו לכם לבל תבזו לילדי אברהם אשר נקלעו לימים רעים, ימים של עקרות מסורתית. אבות אבותינו הקדישו את עצמם לחיפוש נחוש ומלא-תשוקה אחר האל, ומצאו אותו כפי שלא מצא אותו שום גזע שלם לפניו למן ימיו של אדם, אשר ידע הרבה מן הדברים הללו בהיותו עצמו בן האל. אבי הבחין במאבקו הממושך של עם ישראל, מאז ימיו של משה, למצוא את האל ולדעת אותו. במשך דורות רבים עמלו היהודים, הגירו זעה, גחנו, זעקו וסבלו את צער העם הבלתי-מובן אשר עמים אחרים בזו לו, וכל זאת על-מנת להתקרב עוד צעד קטן נוסף אל עבר תגלית האמת על אודות האל. ולמרות כל המגרעות וכל הכישלונות של עם ישראל, אבותינו, ממשה ועד לימי הושע, התקדמו בהתמדה בגילוי לעולם כולו של תמונה בהירה ואמיתית יותר ויותר של האל הנצחי. וכך נסללה הדרך לעבר התגלית הגדולה יותר של האב, אשר אותה נקראתם אתם לחלוק.

לעולם אל תשכחו כי קיימת אך רק הרפתקה אחת אשר הינה מספקת ומרגשת יותר מאשר הניסיון לגלות את רצונו של האל החי, והיא ההתנסות העילאית של הניסיון הכן לעשות את הרצון האלוהי הזה. ואל נא תשכחו כי את רצון האל ניתן לקיים באמצעות כל מלאכה ארצית. יש שליחויות אשר אינן-קדושות. שליחויות אחרות הינן שליחויות של חול. וכל הדברים הינם קדושים בחייהם של אלו המונחים בידי הרוח; הכפופים לאמת, אותם תאציל האהבה, במ תשלוט החמלה ותרסן ההוגנות – הצדק. הרוח אשר אבי ואנוכי משלחים אל העולם איננה רק רוח האמת, אלא גם הרוח של אידיאל היופי.

עליכם להפסיק לחפש את דבר האל רק על-גבי דפיה הנושנים של התיאולוגיה הסמכותית. מכאן ואילך, אלו אשר ייוולדו מרוח האל יכירו בדבר האל בלא תלות במקור שממנו הגיע. אין לזלזל באמת אלוהית אך משום שהיא ניתנת בערוץ אשר נדמה כאנושי. רבים מאחיכם מקבלים בדעתם

מסמך 155

את התיאוריה על אודות האל, בעוד שהם אינם מצליחים להכיר רוחנית בנוכחותו של האל. זוהי בדיוק הסיבה לכך שלימדתי אתכם תכופות כי הדרך הטובה ביותר להכיר במלכות השמים היא באמצעות גישתו הרוחנית של הילד הכן. לא את חוסר בשלותו השכלי של הילד שיבחתי, אלא את פשטותו הרוחנית של הילד הקט, אשר קל לו להאמין ואשר הוא סומך באופן מלא כל-כך. פחות חשוב שתדעו את עובדת האל, מאשר שתוכלו להרגיש יותר ויותר בנוכחותו.

כאשר תתחילו למצוא את האל בנשמתכם, או אז תתחילו לגלותו גם בנשמות כל בני האדם, ובסופו של דבר גם בכלל היצורים ובכלל הבריאות אשר ביקום עצום הממדים. אך מה הסיכוי של האב להתגלות כאל הנאמנות העילאית והאידיאלים האלוהיים בנשמות אותם בני-אדם אשר מקדישים אך מעט מזמנם, אם בכלל, למחשבה ולהגות במציאויות נצח מעין אלה? אף כי הדעת איננה כס הטבע הרוחני, אכן היא הינה השער המוביל אליו.

אך אל תשגו בניסיון להוכיח לבני-אדם אחרים כי מצאתם את האל; לא תוכלו להמציא במודע הוכחה תקפה מעין זו, אף כי קיימות שתי דרכים חיוביות ורבות-עוצמה להדגים את העובדה כי אתם יודעי-אל, ואלה הן:

1. פירות רוח האל מופיעים בחיי היום-יום השגרתיים שלכם.

2. העובדה שכל תוכנית חייכם מוכיחה כי סיכנתם בגלוי את כל מה שאתם ואת כל אשר לכם בהרפתקת ההישרדות לאחר המוות, בחיפוש אחר התקווה למצוא את אל הנצח, אשר ממנו טעמתם טעימה מוקדמת בזמן.

וכעת, אל נא תשגו, כי אבי אכן יענה תמיד אף להבהוב האמונה החלוש ביותר. הוא מתייחס לרגשותיו הפיזיים ולרגשות האמונה הטפלה של האדם הפרימיטיבי. האב קשוב תמיד לכבד ולעודד אפילו את הקלושים שבניסיונות להגיע אליו, כמו אלה של אותן נשמות כנות אך מפוחדות אשר אמונתן היא כה חלשה, ומסתכמת באך מעט יותר משמרנות שכלית ובהסכמה פאסיבית עם הסמכות הדתית. אך אתם, אשר נקראתם לצאת מן החשיכה אל האור, מצופה מכם להאמין בלב שלם; ראוי לה לאמונתכם לשלוט בהתנהגות המשולבת של הגוף, הדעת והרוח.

אתם הנכם שליחי, ועבורכם הדת לא תהפוך למקלט תיאולוגי אשר אליו תנוסו מפחד ההתמודדות עם הקשיים של מציאות ההתקדמות הרוחנית וההרפתקה האידיאליסטית; כי אם, הדת תהפוך עבורכם לעובדת ההתנסות האמיתית אשר תעיד כי האל מצא אתכם והפך אתכם לאידיאליים, לנאצלים, ולרוחניים, וכי יצאתם להרפתקת הנצח של מציאת אותו אל אשר כך מצא אתכם והפך אתכם לבניו.

וכאשר סיים ישוע לשאת את דבריו, הוא סימן לאנדראס, הצביע לעבר המערב, לעבר פיניקי, ואמר: "בואו נצא לדרך."